

JAARMAGAZINE

JUBILEUMEDITIE

jaar Annahuis

INHOUD

Onderwerp	pagina
Inhoudsopgave	2
Voorwoord	3
Plattegrond	4-5
Het Annahuis	6
Nieuwe collega's gezocht	7
Miriam Haagh: Ieder met een eigen verhaal	7
Henk Teunissen: Accepteer elkaar in je anders zijn	8-9
Het straatteam aan het woord	10-11
Wilma: Bij het atelier hoef ik niet aan mijn ziekte te denken	12-13
Verwendag en High tea	14-15
Het verhaal van Nienke - De sfeer rondom vluchtelingen is heel grimmig geworden	16-17
Martin: Ik wil het hebben over schroom	18-19
Nannie, ingezonden brief	20-21
Marge in beeld	22
Het verhaal van Isatu - Hoe armoede in stand wordt gehouden	23
Annakeuken ook 's avonds	24
Anneke van Elderen: Ik kan niet tegen uitsluiting	25
Dorothé: We blijven in beweging	26-27
Zelf Regie Groepen	28
Annahuis in de wijk	29
Ton van Prooijen: Mét de mensen	29
Atelier	30-31
Kees Schrauwen: Wij waren de eerste leken die hier gingen wonen	32
Het bijzondere gooi-en-smijtwerk	33
Onze wens voor de tuin	34-35
Annahuis Kunstwerk	36-37
Mgr. Dr. J.W.M. Liesen - Bisdom Breda	37
Woordzoeker	38
Ineke NijeBijvank: Een luisterende, ontvangende houding	38
Sjaak: Mens, luister eens naar mij	39

1994 - 2019

Voorwoord

Het Annahuis bestaat 25 jaar en dat roept verschillende gevoelens op. Natuurlijk is er op de eerste plaats een gevoel van trots dat deze laagdrempelige plek in de stad al zo lang een thuis is voor zoveel mensen in kwetsbare posities. Er is ook een gevoel van dankbaarheid dat er al zo lang vrijwilligers en beroepskrachten zijn die dit huis van veiligheid en geborgenheid mogelijk maken. Verwondering is er hoe in de afgelopen 25 jaar steeds opnieuw een weg gevonden is om mensen te bereiken en gastvrij te ontvangen. Tegelijk roept 25 jaar Annahuis ook vraagtekens op. Want hoe geweldig zou het zijn geweest om te zeggen dat na 25 jaar ons werk erop zou zitten: iedereen veilig, geen mens meer verloren. Dat laatste kunnen we zeker niet zeggen. Onze samenleving is dusdanig ingewikkeld en ook op veel plaatsen zo verhard dat ook nu het Annahuis meer dan noodzakelijk is.

Terugkijken en vooruitkijken, dat is wat we met dit jaarmagazine, dat tevens jubileumeditie is, willen doen. Ontstaan vanuit de parochies en geworteld in de armoedebeweging zoekt het Annahuis in elke tijd opnieuw naar wat nodig is, naar expertise die mensen verder helpt. Maar vooral is er de afgelopen jaren gezocht naar de wederkerigheid. Het Annahuis is geen hulpverleningsinstantie, het is een veilige haven die mensen in hun kracht wil zetten, het beste in mensen boven wil halen. En natuurlijk vangen we mensen op waar dat nodig is.

Met trots nodig ik u uit om in de geschiedenis en de toekomst van het Annahuis te duiken en deze jubileumeditie van het jaarmagazine te lezen. En vooral ook danken wij iedereen hartelijk voor alle steun, support en aanmoedigen in de afgelopen 25 jaar. We hopen dat u met ons mee blijft gaan, omwille van zoveel mensen in kwetsbare posities.

Franck Ploum, bestuursvoorzitter

Overig

Boek '100 jaar mensenwerk'

Altijd al nieuwsgierig geweest wat er in het Annahuis gebeurde voordat onze gezellige stichting erin trok? Of heeft de geschiedenis geen geheimen voor jou en vormen de oude verhalen en foto's een feest van herkenning?

Voor eenieder die geïnteresseerd is in de pastorie en de wijk: kom een gratis exemplaar van het boek '100 jaar mensenwerk' ophalen!

gratis op te halen

Plattegrond Annahuis

Inloop

Inloop

De inloop van het Annahuis is een huiselijke en veilige ontmoetingsplek voor eenieder die behoefte heeft aan warmte en gezelligheid. De gastheren en -vrouwen verwelkomen bezoekers aan de deur, verzorgen de koffie en de thee, spelen spellen en bieden een luisterend oor en persoonlijke aandacht. De huidige bezoekers zijn tevreden en waarderen het Annahuis met een 8!

Maandag, dinsdag en donderdag
9:30u / 12:00u

Ondersteuning

Begeleiding en ondersteuning

Beroepskrachten en een vrijwillig medewerkster verblijfsrecht zijn beschikbaar om bezoekers individueel te begeleiden en te ondersteunen. Bij een ingewikkelde vraag volgen we mensen intensief en steunen hen in hun gang langs loketten en instanties. Het Annahuis vormt zo een vangnet voor mensen die anders uit beeld zouden verdwijnen. We werken nauw samen met andere hulpverlenende instanties in Breda.

Maandag, dinsdag, woensdag en donderdag
9:30u / 12:00u (zonder afspraak)
13:00u / 16:00u (op afspraak)

Atelier

Atelier

In het open Atelier kun je aan de slag met eigen wensen en ideeën. Even niks anders aan je hoofd dan bezig zijn met kleur, vorm, verf, klei, hout, textiel of wat bij jou past. Ontdek hoeveel plezier het geeft je talenten op het spoor te komen.

Donderdag
13:30u / 16:00u

Annakeuken

Annakeuken

Twee keer per week koken en eten we samen, schuif gezellig aan of verras ons met je favoriete recept in de Annakeuken!
Warme maaltijd voor € 2,50. Bezoekers zonder inkomen eten gratis mee.

Dinsdag om 18:00u, donderdag om 12:00u,
warme maaltijd voor € 2,50 (vooraf opgeven)

Het Annahuis

In het Annahuis is iedereen welkom. Heel laagdrempelig, zonder afspraak of verplichtingen, kunnen mensen elkaar hier ontmoeten. Wil je ondersteuning in een lastige situatie? Zoek je een plek waar je de kans krijgt om je te ontwikkelen? Of heb je gewoon behoefte aan gezelligheid en nieuwe contacten? Loop eens binnen! Bezoekers en vrijwilligers van het Annahuis vormen samen een gemeenschap waarin niets moet maar veel mogelijk is. Ons doel is dat iedereen gezien wordt, tot zijn recht komt en er als mens mag zijn.

Identiteit

Stichting Annahuis is in oktober 1994 opgericht en bestaat nu al 25 jaar. We zijn ooit ontstaan vanuit enkele samenwerkende kerken, wat je vandaag de dag nog altijd terugziet aan onze aandacht voor zingeving. Onze wortels liggen ook in armoedebewegingen. We vormen een expertisecentrum als het gaat om de wederkerige omgang met mensen in een kwetsbare positie en het opkomen voor hun belangen. Mensen krijgen in het Annahuis een plek, een oor, een stem en indien nodig praktische ondersteuning. In alles werken we vanuit de presentiebenadering zoals die o.a. beoefend wordt binnen netwerk DAK: een ondersteunende netwerkorganisatie van inloophuizen, drugs- en straatpastoraat. Kort gezegd houdt presentie in dat je er bent voor de ander, die er mag zijn zoals hij is. Vanuit de relatie sta je naast de ander en probeer je aan te sluiten bij wat hij wil en nodig heeft. Dit is een hele persoonlijke manier van contact, gebaseerd op wederkerigheid en gelijkwaardigheid. De bezoekers en het team hebben een relatie van mens tot mens, niet van cliënt tot hulpverlener.

Bezoekers

We krijgen vaak de vraag: "Voor wie is het Annahuis nou eigenlijk?" Bij ons is iedereen welkom. We hebben speciale aandacht voor mensen die verkeren in een complexe en kwetsbare positie wat betreft hun inkomen, huisvesting, (psychische) gezondheid en/of sociale netwerk. Dit is echter iets wat iedereen kan overkomen. Wij geloven namelijk dat alle mensen zowel krachtig als kwetsbaar zijn. Onze bezoekers zijn soms sociaal of economisch geïsoleerd geraakt en hebben vaak een lange hulpverleningsgeschiedenis achter de rug. Samen proberen we verandering in een situatie aan te brengen of, als dit niet kan, het samen uit te houden en zorg te dragen voor elkaar. Zo streven we ernaar dat elke bezoeker hier tot zijn recht komt.

Activiteiten

Maandag-, dinsdag- en donderdagochtend is er inloop, waarbij mensen vrij binnen kunnen lopen voor ontmoeting, advies of gewoon een kop koffie. Op dinsdagavond en donderdagmiddag wordt er samen gekookt en gegeten. Tijdens het atelier op donderdagmiddag is het mogelijk creatief aan de slag te gaan onder begeleiding van een kunstenaar. Bij allerlei vragen kunnen bezoekers terecht bij het team: klein of groot, van praktische zaken tot zingeving, van inkomen tot verblijfsrecht en nog veel meer. Veel van onze bezoekers hebben te maken met uitsluiting en situaties waar vooroordelen over bestaan. Om negatieve beeldvorming te beïnvloeden stimuleren we mensen om zelf naar buiten te treden en zichtbaar te worden. Waar mensen zelf niet kunnen spreken vertegenwoordigen wij hen en komen we op voor hun belangen. Verder zijn we bezig met de opstart van Zelf Regie Groepen, waarin mensen wekelijks met een vaste groep samenkomen en samen leren, sparen en ondernemen, om hun dromen waar te maken. Ook zijn we actief in de wijken Tuinzigt en Haagpoort, voor ontmoeting en ondersteuning. Als voorzitter van netwerk Marge in Beeld 2 strijden we met vrijwilligersorganisaties in Breda tegen armoede en uitsluiting. Tot slot hebben we vele losse en incidentele activiteiten. Om dit alles mogelijk te maken hebben we veel contacten met andere organisaties zoals hulpverlening, kerken en kringloopwinkels. ■

Inloop

Loop eens binnen!

Bezoekers en vrijwilligers van het Annahuis vormen samen een gemeenschap waarin niets moet maar veel mogelijk is. Ons doel is dat iedereen gezien wordt, tot zijn recht komt en er als mens mag zijn.

Nieuwe collega's gezocht!

Ben jij op zoek naar een gezellige werkplek, waar je onderdeel wordt van een spontaan en divers team? Neem contact met ons op of loop gewoon eens binnen! Wij zoeken graag mee naar een functie die bij jou aansluit en voor jou van betekenis is.

- Word personeelsadviseur bij het Annahuis!
- Ben jij een creatieve duizendpoot?
Kom werken op kantoor in het Annahuis!
- Ben jij een sfeermaker of juist een goede luisteraar? Word gastheer of gastvrouw op de inloop!

Eric: Ik was al langer werkloos en wilde wat nuttigs doen. Vijf jaar geleden ben ik begonnen als vrijwilliger. Ik kan mijn taken op flexibele tijden doen. Het is een klein team, de sfeer is fijn en we gaan goed met elkaar om. Dat is niet overal.

Wietske: Met elkaar zorgen we dat het Annahuis een mooie plek is en blijft. Ik vind het fijn om op de inloop gastvrijheid en aandacht te geven aan mensen in een kwetsbare situatie. Het is informeel, je wordt betrokken bij het beleid en je hebt een stem.

Hub: De doelstelling spreekt me aan. Ik wil graag iets doen voor anderen. Annahuis ligt in de lijn van mijn andere vrijwilligerswerk.

Jan: ik kom met heel andere mensen in aanraking dan toen met mijn werk. Hier ervaar ik hoe rauw de realiteit kan zijn en hoe er ruimte is voor emoties.

Harry: Ik kom al van jongs af aan hier. Ik verveel me thuis en ben graag hier. Ik ken ook veel mensen uit de wijk.

Nienke: Het is hier kleinschalig, met oog voor de mens achter het werk. Ik kan er altijd terecht en er is aandacht. Dat heb ik nodig als vrijwilliger omdat ik verantwoordelijke taken heb. Er is ruimte om te zoeken wat je wilt en je te ontplooiën.

Ieder met een eigen verhaal

Ik ben sinds 2006 actief in de Bredase politiek en sindsdien met regelmaat in het Annahuis geweest. Iedere keer weer ontmoette ik bijzondere mensen, zoals..... laat ik hem Hugo noemen. Hugo heeft veel meegemaakt in zijn leven. Hij kwam bij het Annahuis terecht omdat hij op zoek was naar een nieuw thuis. Hugo zag ik niet alleen in het Annahuis, maar overal in de stad en hij volgde de politiek. Gaf me tips en was kritisch. Maar het mooiste van Hugo vond ik dat als ik ergens 's avonds weg ging en het was donker, dan liep hij stevast met me mee naar mijn auto omdat hij er zeker van wilde zijn dat ik goed bij mijn auto aankwam. In die korte loopjes door de stad raakten we in gesprek. Korte gesprekjes, diepe thema's. Over zijn leven, over mijn leven. Zo leerden we elkaar een beetje kennen. Ik noem Hugo hier omdat dit precies is wat ik zo mooi vind aan het Annahuis en vergelijkbare initiatieven. Het biedt mensen de mogelijkheid om in contact te komen met elkaar. Mensen met verschillende achtergronden en problematieken. En ieder met z'n eigen verhaal. Vaak kwetsbaar, maar ook krachtig. Bij het Annahuis vinden ze een plek om verhalen en ervaringen te delen. Om een nieuwe basis te vinden om weer verder te gaan. Mocht er behoefte zijn aan een professional voor hulp, staat ook die paraat. In haar 25-jarig bestaan heeft het Annahuis er ook voor gezorgd dat wij als stadsbestuurders de ogen openhouden voor onze kwetsbare inwoners. En het Annahuis houdt ons af en toe eens flink de spiegel voor, immers niet iedereen past precies binnen het beleid en de richtlijnen van de overheid en hoe gaan we daarmee om? Ik daag hen uit dat vooral te blijven doen. En ik roep iedere organisatie in Breda op ons hierop scherp te houden. Zodat niet alleen iedereen meetelt, maar ook meedoet, ieder op zijn eigen manier. ■

Miriam Haagh,
Wethouder gezondheid

“Accepteer elkaar in je anders zijn”

Interview Henk

Ja, ik loop al meer dan 25 jaar mee, nog vóór de oprichting! Ik zat in de initiatiefgroep met o.a. Jel van Geffen, Albert Slaats en Wim Snoeren. We zochten hoe je als kerk mensen in de stad nabij kon zijn. Kerk is meer dan alleen de dienst op zondag, via een inloop kunnen we als kerk onze verantwoordelijkheid nemen en betrokken raken op de maatschappij. Bij de parochie (toen met Corrie van de Laar en Kees de Jong, die zich nog steeds voor het Annahuis inzetten) en de Kapucijnen waren we welkom! Het paste bij hun filosofie. Zij hadden oog voor de mensen uit de wijk. We zijn begonnen met pastor Ineke NijeBijvank in het kantoor, daar was toen de inloop. Later kreeg het de naam Wester Diaconaal Centrum: ‘west’ hier tussen Tuinzigt en Haagpoort en ‘diaconaal’ omdat we ons wilden onderscheiden, we zijn geen visclub! We wilden letterlijk laagdrempelig zijn, dus maakten we een schuine oprit, zonder trappen, naar de zijdeur en zetten het krijtbord buiten. Zo kon iedereen naar binnen. Dat ieder ziet: we zijn er! Allemaal met vrijwillige bijdragen, het kostte ons niets! Ik ben met Jel van Geffen nog naar de notaris gegaan. We kozen voor een onafhankelijke burgerlijke en geen kerkelijke stichting, zodat we onze eigen koers kunnen varen, tot vandaag de dag.

Dit is ons huis

In het begin waren we 2 dagdelen open, met meer vrijwilligers dan bezoekers. Het duurde zeker twee jaar voordat er echt aanloop kwam, maar we hielden vol en wisten “het komt goed!”. Sommigen zeiden: het kost alleen maar geld en brengt niets op. Maar wij geloofden erin en hadden een lange adem. De Annakerk was toen ook nog in gebruik. Langzaam durfden mensen binnen te komen tot ze zeiden: “dit is ons huis, we voelen ons thuis! Hier komen we binnen, daar in die kerk niet.” Dat is me altijd bijgebleven. Het Annahuis is nog steeds open en laagdrempelig en het draait om wederkerigheid. Er komen mensen van allerlei achtergronden. Niet in het keurslijf van de hulpverleners, maar elkaar versterken. Wij waren de eerste inloop in de stad, afgekeken van de grote steden.

Het Annahuis ontwikkelde zich verder toen de paters Kapucijnen verhuisden naar de Schorsmolenstraat. Anneke van Elderen startte vanuit de toenmalige bekende ‘Melkertbaan’, later gelukkig met een gewone aanstelling. Er kwamen bewoners: Marian en Kees Schrauwen, Cas en Lia van Beek met hun kinderen. Het huis was vol en

kreeg een heel andere dimensie. Zij brachten ervaring en expertise mee. Marianne kon goed verhalen vertellen, Kees muziek maken, Cas was pastoraal werker, Lia was gastvrouw en kon goed regelen. Ineke werd opgevolgd door pastor Jolanda van Osta. Er startten ATD (vierde-wereld)-groepen, we gingen de wijk in met kinderactiviteiten. Er werd gevraagd naar taal- en computerlessen voor vluchtelingen, toen was dat nog niet geregeld. Van daaruit kwam steeds vaker de vraag om een postadres. We kregen steeds meer betekenis voor de stad, werden een grotere partner en hebben toen onze naam ook veranderd: Annahuis, Diaconaal Centrum Breda. Ook het bestuur maakte een professionaliseringsslag door. Ik zit inmiddels alweer in het derde bestuur.

De relatie met de kerk is altijd weerbarstig geweest. De eerste vijf jaar moesten we ons bewijzen, anders zou het pand toch nog verkocht worden. Die dreiging hing en hangt soms nog boven ons hoofd. De inhoud van ons werk vinden ze prachtig, maar wat dat betekent voor je portemonnee als kerk is een heel ander verhaal. Dan komt het aan op keuzes maken! Met de aanstelling van Dorothé IJsseldijk kozen we bewust voor een pastor, los van de parochie. Zodat zij zich helemaal op het Annahuis kon richten. Er kwamen steeds meer mensen, activiteiten, uitbreiding was nodig en financieel kon het, waardoor de derde beroepskracht Ria Mols begon. Zij startte het Atelier, wat daarna Klaas Burger heeft overgenomen en nu nog steeds bestaat. Klaas heeft ook in 2012 de Straatraad opgericht samen met het straatteam. Dat heeft 6 jaar bestaan. Drie professionals werken hier, een bewuste keuze omdat de mensen die hier komen, het verdienen dat er deskundig, professioneel, menswaardig en pastoraal met hen omgegaan wordt. Dat het soms verder gaat dan alleen luisteren, dat mensen verder kunnen, in hun kracht gezet worden.

De volgende stap was subsidie te vragen aan de gemeente. We waren bang onze onafhankelijkheid te verliezen. Maar we deden, onder protest, zoveel werk van de gemeente, met die honderden postadressen, dat de gemeente en de partners in de hulpverlening hun verantwoordelijkheid namen en erkenden wat hier gebeurde. We werden uitgenodigd aan de tafel om samen beleid te maken, steeds met ons eigen unieke geluid. Oud-wethouder Marja Heerkens noemde ons niet voor niets ‘de luis in de pels’.

Hoe ik het vol houd, al die jaren?

Ik wil er zijn voor wie het nodig is. Mijn drive is de voorwaarden hiervoor te creëren. En dat lukt tot vandaag. En dat is niet altijd makkelijk, we hebben als bestuur onze zorgen gehad en nog steeds, dat zijn overwegend de geldzorgen. Mijn taak is het om de relatie met de parochie goed te houden, steeds opnieuw weer na een fusie van kerken. Het gaat mij om de inhoud, niet om de stenen, daar doe ik het voor en hou dat vast. Ik heb nog nooit het gevoel gehad het bijltje erbij neer te moeten gooien! En mooi om mee te groeien in alle huidige ontwikkelingen en dat we nu 25 jaar bestaan! Wie had dat gedacht!?

Het Annahuis over 5 jaar?

Wat er nu gebeurt, de Annakeuken, ontmoeting, inloop, ondersteuning, de beweging naar de wijk versterken in samenwerking met partners in de wijk en de stad Breda. De politieke wind baart me zorgen. En de huidige maatschappij is niet altijd toegankelijk voor mensen die net wat anders zijn. Als je maar iets buiten de lijntjes kleurt ben je al vreemd. Ik vind dat dat moet kunnen, accepteer elkaar in je anders zijn. Als het nodig is maken we daar een vuist voor. ■

Daarom het gedicht dat op kantoor hangt van Hans Andreus:

**“Je bent zo
mooi
anders
dan ik,**

**natuurlijk
niet meer of
minder
maar**

**zo mooi
anders,**

**Ik zou je
nooit**

**anders dan
anders willen.”**

Het straatteam aan het woord

Hans en Manuela van de Stichting Maatschappelijke Opvang (SMO) werken voor en met dak- en thuislozen die op straat verblijven. Dit is een steeds groter wordende doelgroep. Zij merken ook dat er steeds vaker geen passende hulp geboden kan worden. In eerste instantie proberen zij contact te leggen met als doel om mensen toe te leiden naar zorg. Mocht dit om wat voor reden dan ook niet lukken dan willen zij toch graag blijven aansluiten en kijken of ze op andere manier van betekenis kunnen zijn. Hun basis hierin is de presentiebenadering. Zij leggen contact met mensen en proberen aan te sluiten bij de behoefte van de persoon.

Hoe ziet een dag eruit bij jullie?

“Wij werken altijd met zijn tweetjes. Wij starten de dag meestal op de DSV (nachtopvang) om onze mail te lezen en de planning door te nemen. Soms wijken we daarvan af als er een vroege afspraak staat bij het stadskantoor. Zodra de administratieve taken in de ochtend zijn gedaan gaan wij op pad. Concreet betekent dit dat we op een melding afgaan als er iemand ergens is aangetroffen of dat we de straat op gaan en mensen opzoeken. Bij voorkeur houden wij onze agenda zo leeg mogelijk, zodat we gelijk kunnen handelen als iemand contact met ons legt. Onze voorkeur heeft het altijd om iemand te ontmoeten en de persoon te leren kennen. Vanuit daar kijken we wat we voor iemand kunnen betekenen. Dat zijn in het begin zeker geen grote stappen, we kijken vooral wat er qua basisbehoeften nodig is. Wanneer heeft iemand voor het laatst gegeten, wil iemand douchen, heeft iemand voldoende warme kleding? Wij zijn van mening dat je hierna pas kan gaan bekijken wat iemand verder nodig heeft.

We gaan ook regelmatig mee met mensen naar Centraal Onthaal. Er wordt soms onderschat hoe hoog de drempel is om hier binnen te stappen. Het is fijn als je iemand hierin wat ondersteuning kunt bieden en de persoon kunt voorbereiden op wat gaat komen. We proberen dus te ondersteunen waar dat vanuit de eigen regie van de persoon in kwestie gevraagd wordt of daar waar wij dat nodig achten.”

Op welke wijze werken jullie samen met het Annahuis?

“De verbinding met het Annahuis is nauw en tweeledig. Vanuit het straatteam sturen wij regelmatig mensen naar het Annahuis omdat het hier, zowel letterlijk als figuurlijk, warm is. Mensen voelen zich hier prettig en er is altijd een luisterend oor. Het is een warm welkom. Tevens blijven personen op deze manier ook in zicht. Het is fijn als men een plek heeft waar men welkom is, gezien wordt zoals die

is en waar men heen kan. Op deze manier wordt er aan een vertrouwensband gebouwd van waaruit vervolgstappen ondernomen kunnen worden. Belangrijk aspect is dat het Annahuis een stabiele factor is qua ligging, openingstijden en personeel.

Daarnaast zoekt het Annahuis ook regelmatig contact met ons als straatteam. Vaak in situaties waarin er stappen gemaakt moeten worden bij instanties. Ook houden wij zicht op mensen die buiten verblijven. Op vele vlakken

raken onze werkwijzen elkaar omdat voor ons beiden de relatie met de ander voorop staat. Wij delen dezelfde visie en basis in benadering. We ervaren de samenwerking met het Annahuis dan ook als heel erg prettig en gelijkwaardig. De onderlinge communicatie is altijd open en transparant.”

Wat vinden jullie als professionals van het Annahuis?

“Het meest unieke van het Annahuis vinden wij dat het Annahuis niet werkt volgens protocollen en kaders. Er wordt hier uitgegaan van de mens en niet van een diagnose,

status of andere reputatie. Jullie handelen vanuit je eigen menselijkheid. De warmte die dat uitstraalt wordt gevoeld door de mensen die het Annahuis bezoeken. Mensen die op straat overleven hebben voelsprietten voor authenticiteit. Zij worden anders opgevangen dan bij reguliere instanties: zij zijn niet alleen welkom maar bovenal gehoord en gezien. Omdat mensen vooral heel erg teleurgesteld zijn in de maatschappij is dit belangrijk in hun herstel. Zij voelen deze aandacht vanuit het Annahuis als oprecht. Hierdoor groeit vertrouwen, wat een basis vormt om verder aan herstel te werken en stappen te durven ondernemen.” ■

“Je voelt als je hier binnenkomt dat er een soort wederkerigheid is, dat je niets moet. Zeker voor mensen die echt uitgesloten zijn is dit een passendere plek dan andere plekken.”
Sara Eppinga,
bemoeizorg team
Breda

“Bij het atelier hoef ik niet aan mijn ziekte te denken”

Het verhaal van Wilma

Ik kom uit Tilburg, uit een gezin van zeven kinderen. Van jongs af aan ben ik al ziek. Mijn ziekte heeft zo'n moeilijke naam dat ik het zelf ook weer even moest opzoeken: ik heb camptocormia. Slechts vijf mensen ter wereld hebben dit. Mijn spieren doen hun werk niet goed waardoor ik een buiging in mijn rug heb en mijn onderrug kapot is. Ik heb spastische aanvallen in mijn benen en ze kunnen niet meer recht staan omdat mijn knieën en heupen op slot zitten. Als kind kon ik vooral moeilijk lopen en was ik snel moe, maar vanaf mijn 18e ben ik echt gaan klungelen met mijn gezondheid. Ik wilde per se werken en ben eigenlijk te lang doorgedaan: op een dag viel ik gewoon om. Toen ben ik in mijn rolstoel beland. Hier zit ik nu al 26 jaar in vast.

Mijn drie kinderen hebben al jong geleerd om mee te helpen. Toch werd het op een gegeven moment te veel om alles in huis bij te houden. Ik heb een vreselijk huwelijk gehad en ontegenwoordig veel meegemaakt. Ik moest tot rust komen, voor mezelf gaan zorgen. Toen de kinderen volwassen waren ben ik naar een woonvorm van Amarant met 24-uurszorg verhuisd. Ik was nog jong, begin 50, maar ik had geen keus met mijn gezondheid. Accepteren doe je het nooit. Je moet het een plek geven, dat is iets anders. Vroeger had ik er last van dat mensen op straat me aan leken te staren, dat heb ik ook losgelaten.

Ik woon nu een paar jaar in een tijdelijk gebouw, in afwachting van de nieuwbouw van Amarant. Hier woon ik maar met enkele anderen, met wie ik geen aansluiting heb. 's Morgens kom ik lastig uit bed. In het oude gebouw had ik mijn eigen hoekske, zaten we niet zo op elkaar. Ik kon doen en laten wat ik wilde. Dat mis ik heel erg. Mijn gezondheid wordt ook slechter. Door heftige pijnmedicatie heb ik twee jaar als een zombie geleefd. In overleg met de dokter heb ik de medicatie afgebouwd. Nu kan ik weer helder denken maar heb ik wel heel veel pijn. Hierdoor heb ik vaak ook geen zin om de deur uit te gaan. In de nieuwbouw krijg ik mijn eigen woning, met eigen voordeur, waardoor ik kan gaan en staan waar ik wil. Mijn kinderen wonen daar ook in de buurt. Ik zit de tijd uit tot ik daarnaartoe kan verhuizen. Als ik daar woon dan wordt het allemaal anders.

Mijn broers en zussen ben ik vroeger uit het oog verloren. Toen ik in de woonvorm in Breda kwam wonen heb ik weer contact gekregen met één van mijn zussen. Zij nam mij vier jaar geleden mee naar het Annahuis. Donderdagmiddag is

hier atelier, waar je creatief aan de slag kunt. De mensen trokken mij aan. Je bent er met z'n allen, het is anders dan bij andere inlopen. Mensen zijn er voor elkaar, het is gezellig. Je moet het toch met elkaar maken. Op andere plekken waar ik kom is er altijd bonje, hebben mensen commentaar op elkaar. Dat is bij het Annahuis niet zo. Ik kan me niet voorstellen dat dit bij het atelier zou gebeuren. De begeleiding is er ook altijd voor ons, of het nou voor crea is of voor een praatje. Dit heb ik ook bij m'n zus gezien, ze hebben haar met allerlei vragen geholpen en hadden altijd een luisterend oor.

Als persoon ben ik ondernemend, leg ik makkelijk contact, lach en praat ik graag. De laatste tijd is dit wel minder omdat ik van alles wil, maar ik lichamelijk niet veel kan. Eén van mijn kinderen heeft mijn ziekte geërfd, dat vind ik ook heel moeilijk. Ik had een heel ander leven verwacht voor mezelf. Wat ik mis, probeer ik buitenshuis te zoeken. Helaas worden mijn vervoerskosten nog niet vergoed, waardoor ik alleen de deur uit kan bij goed weer. Naar het atelier is een uitje. Als ik een keer niet kan, dan moet ik gelijk 14 dagen wachten. Dat duurt lang hoor. ■

Atelierwerk van Wilma

Het Annahuis is op het moment de enige plek waar ik nog graag kom. Dus daar boffen ze mee! Wat ik ook fijn vind is dat ik bij het Annahuis even de sleur kan doorbreken. Thuis zit ik tussen de rolstoelers, daar zit ik al de hele dag in. Bij het atelier hoef ik niet aan mijn ziekte te denken.

Ik ben Wilma, niet de rolstoel.

Annahuis anders

Verwendag en High Tea

Annahuis opende dit jubileumjaar haar deuren voor de wijk!

4 juli organiseerden we voor de eerste keer een verwendag. Het was een groot succes! Veel nieuwe mensen wisten ons te vinden. De deelnemers werden verwend met een nieuw kapsel, mooie nagels, een nieuwe outfit en een gezonde lunch. In de tuin genoten mensen van de zon, Tai Chi en de muziek!

24 juli was er op de heetste dag van 2019 een high tea. Met vrouwen uit de wijk werden allerlei hapjes klaargemaakt en zo was het een gezellig en lekker samenzijn.

17 oktober op de Werelddag tegen armoede was de tweede verwendag. Nu konden mensen ook informeel aanschuiven bij het Taalpanel, Schuldhulpmaatjes, Maatschappelijk Werk, Kredietbank Breda, Bewindvoerder, GGD voor gezonde voeding en werden we verwend met een overheerlijke warme maaltijd door Straatkok Radim en onze eigen Annakeukenkok Rick.

Over de verwendag:

Leny: "Wat zijn we verwend! We vinden het leuk om te helpen, maar dit keer hoefde het niet. Er waren allemaal verschillende mensen, jong en oud, overal vandaan. Het was geweldig. Dat mensen die het nodig hebben, verwend worden. Het eten was lekker. Hier krijgen mensen aandacht, liefde en respect."

Frans: "Was gezellig! Veel mensen, over hoe je met geld om gaat, een bewindvoerder. Mooi! En fijn dat mensen gratis kleding konden uitzoeken. Ik heb kleren zat, maar dat moet je vaker doen voor mensen die het niet breed hebben!"

Willem: "Leuke dag, onderlinge gesprekken, lekker babbelen."

Mario: "Het was een keer wat anders! Ik zag nieuwe gezichten. Dat is fijn! Was een bijzondere sfeer."

Henk: "Wat was het druk! Een goede sfeer! Je zag dat mensen het leuk vonden."

Over high tea:

Anneke: "De ochtend werkten we keihard aan alle hapjes. Het was allemaal vers en zelf klaargemaakt! Pffft, het was de heetste dag van het jaar! Maar toch een goeie opkomst! Er was genoeg eten en drinken voor die prijs." ■

Verwendagen 2020

De verwendagen voor 2020 zijn alweer gepland:

Donderdag 18 juni

Donderdag 15 oktober

“De sfeer rondom vluchtelingen is heel grimmig geworden”

Het verhaal van Nienke, juridisch medewerker verblijfsrecht

Pure nieuwsgierigheid, daar begon het voor mij mee. Ik was op zoek naar vrijwilligerswerk en mijn aandacht werd getrokken door een oproep vanuit Vluchtelingenwerk om vluchtelingen te begeleiden. Een compleet onbekend terrein waar ik eigenlijk nooit echt bij stil had gestaan. Maar juist dit prikkelde. En zo belandde ik in de wereld van complexe juridische procedures, lange wachttijden, schrijnende situaties en discriminatie, maar ook in die van bijzondere mensen met verschillende afkomsten en culturen, op zoek naar een plek om te mogen bestaan.

Al vijftien jaar houd ik me nu met verblijfsrecht bezig. In het begin begeleidde ik mensen met juridische vragen in een asielzoekerscentrum. Sommigen waren net in Nederland, anderen waren al jaren aan het wachten op een beslissing in hun procedure. Door de langdurige begeleiding leerde je mensen heel goed kennen. Het was alsof ik via hen een kijkje in de wereld kon nemen, met alle verschillende achtergronden, verhalen en culturen. Tegelijkertijd zag ik hoe het Nederlandse systeem met de langdurige processen mensen nogmaals kapot maakte. Je kunt het je amper voorstellen: je maakt vreselijke dingen mee in een oorlog, vlucht en zit vervolgens vijf jaar in een caravan te wachten tot je weet of je in Nederland mag blijven. Ondertussen mag je niet studeren, niet werken, je leven ligt stil. Heel heftig. Ik kreeg oog voor wat dit met mensen deed. Ook bleek ik talent te hebben om met mensen in zulke situaties te communiceren en om te gaan met de bijkomende psychische problematiek. De juridische kennis heb ik mezelf aangeleerd. Als je interesse wordt geprikkeld dan duik je ergens in, lees je erover, dan gaat het heel snel. Ik heb ook letterlijk alle cursussen die over het onderwerp werden aangeboden gevolgd.

Tien jaar geleden begon ik bij het Annahuis. Ik had al wat uitstapjes gemaakt naar andere soorten (verblijfs)recht, zoals hulp aan slachtoffers van mensenhandel. In het Annahuis verbreedde het werkveld nog meer. Er komen hier mensen met allerlei verschillende vragen. Soms hebben zij een reguliere of asielvergunning, soms niets. En door contact met mensen uit andere EU-landen die in de problemen komen krijg ik ook steeds meer met Europees recht te maken. We hebben nergens staan wat wel en niet mag, iedereen kan terecht en contacten kunnen jaren duren. In het Annahuis krijg ik de vrijheid om zelfstandig te werken, maar is er wel veel persoonlijke en emotionele

ondersteuning vanuit het team. We zijn erg betrokken op elkaar. Het team wilde graag bijleren dus ik heb hen een korte cursus verblijfsrecht gegeven. Daardoor is die wereld nu ook wat toegankelijker voor hen.

Er is bij mensen met een verblijfsvergunning zelf maar ook bij reguliere instanties vaak weinig kennis van verblijfsrecht. Als je een vergunning hebt dan heb je in principe dezelfde rechten en plichten als ieder ander. Je mag alleen niet stemmen of in het buitenland gaan wonen en je kunt geen huis kopen. Er zijn wel voorwaarden om een vergunning te behouden, verlengen of veranderen. Veel mensen weten niet dat je je vergunning kwijt kunt raken als je niet in de BRP (Basisregistratie Personen, voorheen GBA) staat ingeschreven of dat een scheiding gevolgen kan hebben. Ook denken velen dat een in Nederland geboren kind automatisch de Nederlandse nationaliteit krijgt, wat niet zo is. Soms moet je hier ook een vergunning voor regelen. Over de rechten van mensen zonder verblijfsvergunning, zogenaamde ‘illegalen’, is nog veel minder bekend. Ook zij hebben recht op toegang tot medisch noodzakelijke zorg, onderwijs voor minderjarigen, juridische bijstand en meer. Ze zijn vaak kwetsbaar voor uitbuiting, bijvoorbeeld via werk, maar velen weten niet dat ze veilig aangifte kunnen doen bij de politie als ze slachtoffer zijn van een misdrijf.

De samenleving is veel minder verdraagzaam geworden. Vluchtelingen komen vaak op een negatieve manier in het nieuws, de sfeer is grimmig. Het is soms schrikbarend, ik heb er bijna geen woorden voor hoe de westerse wereld momenteel omgaat met mensen die vluchten vanwege een mensonwaardig of onveilig bestaan. De politiek probeert hen letterlijk buiten Europa te houden, alsof je dan kunt doen alsof ze niet bestaan. Er is veel angst voor de onbekende ander. De groep van mensen met problemen rondom verblijfsrecht heeft vaak weinig contact met autochtone Nederlanders, wat niet helpt. Als Annahuis zijn we er voor mensen die onzichtbaar zijn geraakt in de maatschappij, ongewenst zijn, buiten worden gesloten. Als mensen geen verblijfsrecht hebben dan mogen ze hier letterlijk niet zijn, dus proberen ze zich onzichtbaar te maken. Angst is daardoor een groot probleem. Verblijf in Nederland zonder een verblijfsvergunning is niet strafbaar, maar mensen zonder verblijfsrecht zijn vaak bang om hulp te zoeken bij derden. Door hen te ondersteunen erken ik hun bestaansrecht. Ook zij mogen er als mens zijn. ■

Een oude vrouw zonder verblijfsrecht heeft acute medische zorg nodig. Ze durft nergens aan te kloppen en heeft geen inkomen om ervoor te betalen. Het Annahuis regelt dat de GGD haar met een dokter in contact brengt.

Een man die heeft moeten vluchten uit zijn thuisland, valt bij aankomst in Nederland in de handen van mensenhandelaren en wordt seksueel misbruikt. Hij krijgt als slachtoffer van mensenhandel een verblijfsvergunning. Als de daders niet worden gepakt, verliest hij deze vergunning. Jarenlang zit hij in onzekerheid of hij mag blijven of niet. Uiteindelijk krijgt hij alsnog een asiolvergunning omdat hij in zijn land van herkomst niet veilig is. Hij gaat studeren, werkt hard en is zo succesvol dat hij een nieuwe opleiding aangeboden krijgt. Volgend jaar wordt hij Nederlander.

Een jongen wil Nederlander worden maar moet hiervoor slagen voor zijn inburgeringsexamen. Hij is te onzeker om dit te proberen. Door weken samen te oefenen durft hij de gok te wagen. Hij slaagt met negens en tienen.

Een jongen moet vluchten uit zijn thuisland omdat hij homoseksueel is en hierdoor bedreigd wordt. In Nederland wordt niet geloofd dat hij homo is en krijgt hij geen verblijfsvergunning. Nu zwerft hij al jaren rond, van adres naar adres.

Een jonge vrouw is al bijna heel haar leven in Nederland, zonder verblijfsrecht. Ze heeft een gezin opgebouwd, maar zich nooit in kunnen schrijven, nooit inkomen, werk of school gehad. Dankzij gewijzigde wetgeving kan ze een vergunning aanvragen om voor haar Nederlandse kinderen te zorgen. Nu heeft ze met haar gezin een huurwoning en is ze op zoek naar werk, voor het eerst in haar leven.

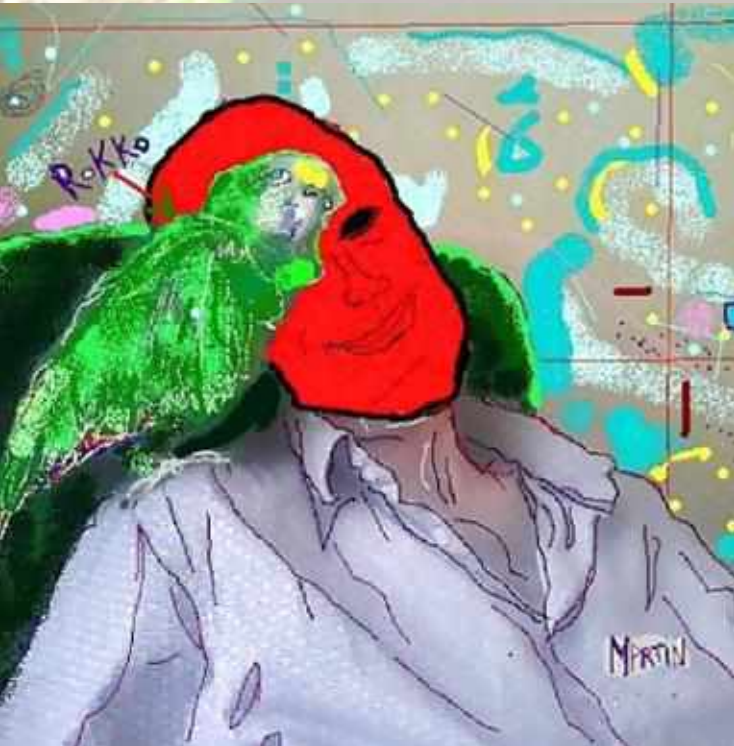
Ondersteuning

Vragen rondom verblijfsrecht

Het Annahuis biedt juridische en maatschappelijke begeleiding aan mensen met en zonder verblijfsvergunning. Mensen met een verblijfsvergunning kunnen terecht voor het verkrijgen van een andere vergunning of een verlenging, bij problemen naar aanleiding van de intrekking van een vergunning, naturalisatie en meer. Mensen zonder een verblijfsvergunning kunnen ondersteuning krijgen bij het aanvragen van een vergunning of het regelen van medische zorg, onderwijs en juridische bijstand van een advocaat. Het Annahuis denkt langdurig mee, op alle nodige terreinen en ook in complexe zaken, en biedt persoonlijke aandacht en ondersteuning.

“Ik wil het hebben over schroom”

Martin

Tot mijn grote eer heb ik schromelijk de uitnodiging aanvaard om liefst twee pagina's van het alom terecht gewaardeerde en goudeerlijk verantwoordende afleggende Jaarverslag, van Annahuis Breda te mogen invullen. De eer gaat zelfs zo ver, dat het een bijdrage mocht zijn naar mijn eigen smaak, onderwerp en goeddunken. Ik permitteer me niet de aanmatiging, hoe enig ander persoon een dergelijk verzoek op enige mate van waarde zou behoren te schatten. Het is uitsluitend als particulier, dat IK deze uitnodiging als een behoorlijk eervolle kwestie opvat. En deze eer valt mij te beurt, onder andere, omdat ik ruim 10 jaar voor Annahuis verscheidene functies als vrijwillig medewerker heb vervuld. In alle onbescheidenheid die mij zo schijnt te sieren, mag ik in staat worden geacht u te ontroeren met een openheid, die u als pijnlijk zal kunnen treffen.

En u mag mij naderhand uitleggen waarom, graag zelfs... maar u zal net zomin als ikzelf de behoefte voelen om te huilen van verdriet, door de waarheidsgetrouwe narigheid die u krijgt opgediend. Ik ga er met de zelfkennis waar ik over beschik van uit, dat u eerder schik heeft, gaandeweg deze tekst, dan medelijden, afschuw, weerzin... of wat ik het ergste zou vinden... dat u zou doorbladeren, uit desinteresse. Ik wil het hebben over Schroom. ■

Ik ben alcoholisch soms ongeneeslijk ziek.
Mijn driehoek, wordt soms een heel klein driehoekje,
groter driehoekje,
ruim open blik,
benauwd ogenblik....

Soms denk ik te veel, voel ik te veel, voel ik te weinig,
denk ik te weinig...

Soms doe ik te veel of veel te niks,
of gewoon te weinig...

Soms zie ik met het licht vanuit mijn ogen de duisternis

Een optimist ziet altijd licht

Dus of 'het wel goed gaat?', allicht

Daarom een gedicht

(tot later als het weer beter gaat)

Ik mag Woensdag al naar mijn ontsnappingsplek.
Kentron, bedoel ik.

Supersnel, superfijn... een soort van bijkomen in een
bepaald soort van, anders dan de,
close community.

En ik zie er reikhalzend naar uit.

Ik weet absoluut niet waarom, waarvoor noch waardoor,
maar ik ervaar ineens, sinds een half uur, een gevoel
van onpeilbare leegte.

Ik probeer er morgen mijn voordeel mee te doen.

Ik heb tenminste iets om te vullen, sprak hij cynisch.

Maar het is leegte die pijn doet, sprak hij naar waarheid.

Ik ben gearriveerd, in de kliniek. Ben ingetaked en doorgelicht. Alles prima, ik mag blijven.

Heb alleen een veel te mooie persoonlijk begeleider.

Dat is het enige minpuntje.

Ik ga morgen wel om een lelijke kerel vragen als pb'r.

Groetjes, and i'll keep you posted.

Het gaat over SCHROOM, als positief begrip. Ik, alcoholist, ex crimineel, schrijft thans vanuit de afkickkliniek, op verzoek van de mensen die weten dat hij die eer naar beste kunnen zal proberen tot glans te brengen.... deze persoon schaamt zich enerzijds voor wat hij met zijn leven (zeg mogelijkheden) tot nu toe heeft weten te bewerkstelligen....

Over Schroom gaat het dus

Ik schaam me ook dat het nog niet af is, maar schroom niet te zeggen dat ik echt even andere dingen aan mijn hoofd heb.

Je gaat op een later tijdstip horen, lezen (bijsluiters) en begrijpen, wat voor een zootje de organisatie N.K. is geworden, er zijn 3 artsen voor heel West Brabant,

..... maakt mij het uit... jawel, eerlijk gezegd wel, voor de wereld en de mensheid...
3 artsen 3 overwerkte artsen.
Ik red me wel.

Ik krijg pillen voorgeschreven, ik, werkelijk, ik kan het niet eens opschrijven... alleen maar laten zien, met bijsluiters, uitleg, bewijs, heel de reutemeteut en al.

Concerta heb ik. Die is oke

Alom bekend.

Tegen adhd

Chique ritalin, 50 euro per maand, goedkoper dan tabak en bier, dus daar geen klachten,

Voor de rest...

och mijn arme wereld...

Goedemorgen

Ik heb wel degelijk erg mijn best gedaan iets te schrijven om 2 pagina's voor ons jaarmagazine mee te vullen.

De kwestie is: ik vind het een nogal prestigieuze opdracht.

Wat dat betreft, begrijp ik die stress van jullie daaromtrent ook ineens stukken beter.

De deadline ga ik niet halen, maar jullie vast ook niet, maar..... ben ik te laat, of om welke reden dan ook dat mijn bijdrage niet persé een zaak dient, even goeie maatjes, lief maatje.....

Om half 12 kom ik duidelijkheid verschaffen of ik iets heb, of niet. Iets waardevols, waarachtigs en wonderbaarlijks. Als ik dat voor elkaar kan krijgen, als behoorlijk wanhopig persoon, heb je geluk, als ik om half 12 met niets kom, heb je pech.

Maar ik kom zeker even, half 12. Hopelijk met iets. Iets dat goed genoeg is, naar mijn smaak.

“Ik hoop nog lang met jullie allemaal samen te zijn”

Een ingezonden brief

Hallo ik ben Nannie.

Ik ben heel lang geleden binnengekomen. Hoe lang weet ik niet eens meer. Ik werd heel warm ontvangen. In die tijd zat ik heel erg in de knoop. Mijn zusje is heel jong gestorven aan vroege dementie. Ik ben gekomen en nooit meer weggebleven.

We hebben bij het Annahuis mooie dingen meegemaakt, maar ook veel verdrietige.

Veel lieve vrienden en vriendinnen zijn overleden, ook mijn eigen lieve man Ad.

We kregen ooit zangles om aan het smartlappenfestival mee te kunnen doen, we zijn toen met z'n allen met de trein gegaan. Ik dacht naar Rotterdam.

We zijn vaak met z'n allen naar Wijhe geweest, daar was wat te doen bij de ATD bij Anneke, allemaal met de bus. We hebben veel gelachen. Leen had tegen Ton een grote mond, maar een klein hartje, en wij maar lachen. We missen Leen heel erg.

Op het Frans Heijlaertspleintje kwam een keer zelfs een circus. Alle kinderen werden opgehaald met de bolderkar met een radio erop. Kinderen die nooit buiten kwamen wisten wij mee te krijgen. We hebben hen voorgelezen op het plein, zelfs in de winter gebeurde dat.

Anneke vertelde verhalen en Tonnie en Angeliqne waren daarbij verkleed als beer of een fee, alles kon.

We gingen elk jaar een dagje weg, bijvoorbeeld naar de Mariatuin en daarna eten. Elk jaar barbecuen, Harry bakte dan. Bij de paters in de tuin picknicken: alle mama's en papa's met de kinders, spelletjes doen en heel veel eten en drinken in de bolderkar.

Ik heb jaren gekookt met een heel fijn groepje, o.a. Leen, Nettie, Mario, Bella en Anneke. Soms waren we tot half tien 's avonds bezig met opruimen, dat ging allemaal goed.

We hebben jaren mandala's getekend. Nu zijn we nog steeds lekker creatief bezig met zijn allen onder leiding van Jordy, daar leren we veel van. Iedereen is welkom, dat is altijd zo geweest en nu nog.

Dinsdagavond eten we samen, lekker en gezellig, met lieve mensen rond de tafel.

Ik had de jaren bij en met het Annahuis niet willen missen. Alles wat er komt heeft wat bij te dragen voor een ander. Een beetje aandacht, een knuffel of een schouderklopje kost geen moeite. Je voelt jezelf alleen maar meer voldaan als je dat aan een ander kan geven.

Ik hoop nog meer te vertellen als we weer wat jaren verder zijn. Ik hoop nog lang met jullie allemaal samen te zijn. En hopelijk ben ik niemand vergeten.

Ik geef om jullie allemaal.

Nannie

Stukje blauw

Ergens in ieder mens
een heel klein stukje kind
je moet er wel naar zoeken
je hebt geluk als je het vindt

Ergens in ieder mens
zit een heel klein stukje geloof
nog over van het paradijs
van vroeger opgepot

Ergens in ieder mens
zit een klein wolkje blauw
en als dat bij je boven komt
dan hou ik erg van jou

(van Seth Gaaikema en een beetje van Nannie)

Marge in Beeld 2

Samen tegen armoede

Marge in Beeld 2 (MiB2) Breda is opgericht op de Werelddag tegen Armoede op 17 oktober 2011. Het is een netwerk en samenwerkingsverband van vrijwilligersorganisaties die zich inzetten tegen armoede en uitsluiting. MiB2 is onafhankelijk van de Gemeente Breda en heeft een zetel in de Raad voor Schuldhulpverlening. Het Annahuis is voorzitter.

Armoede is onrechtvaardig, onwenselijk en niet vanzelfsprekend!

Ons doel is armoede en uitsluiting te voorkomen en te bestrijden, voor zover dit binnen de mogelijkheden ligt.

De volgende organisaties zijn betrokken:

Annahuis	Stichting Tientjes	Stichting Leergeld Breda
Voedselbank Breda	Hart voor Breda Noord	Vincentiusvereniging Breda
Stichting Meer met Minder	KBO kring Breda	Stichting WW Help ons Helpen
Raad van Kerken Breda	Stichting Steungezin.nl	Diaconie Protestantse Gemeente Breda
Mondiaal Centrum Breda	BudgetKracht	Stichting sinterklaas kindercomité (SSKB)
Humanitas Regio Breda	Theesalon de Struyck	

Zet jij je ook in tegen armoede?

Samen kunnen we meer invloed uitoefenen om het armoedebeleid en de schuldhulpverlening te verbeteren! Wil je meedoen? ■

Bel dan Dorothé IJsseldijk, voorzitter van MiB2, 076-5217964 of mail d.ijseldijk@annahuis.nl.

Hoe armoede in stand wordt gehouden

Het verhaal van Isatu

Via een uitzendbureau werk ik als helpende in de zorg. Ik vind mijn werk heel leuk en ben er ook goed in. Het uitzendbureau heeft mij zelfs een vervolgopleiding aangeboden. Ik heb een tijd een uitkering gehad en ben blij dat ik nu iets kan teruggeven aan de Nederlandse maatschappij. Helaas levert mijn werk me ook veel problemen op.

Afwachten

Als oproepkracht heb ik geen minimum- of maximaantal uren per week. Het is altijd afwachten hoeveel ik kan werken. Vaak krijg ik gebroken diensten: 4 uur in de ochtend, 4 uur in de avond. Ook draai ik vaak dubbele diensten. Dit is erg zwaar, maar ik heb weinig keus. Per maand heb ik €1200 nodig om mijn vaste lasten te betalen. Hier zit ook aflossing van schulden bij die buiten mijn schuld om ontstaan zijn. Bij de berekening van mijn maandelijkse schuldaflossing zijn ze uitgegaan van de weken dat ik veel werk en is er geen rekening mee gehouden dat ik soms maar een paar tientjes in de week verdien.

Problemen

Een tijdlang heb ik extra veel gewerkt, met veel dubbele diensten. Ik wilde iets sparen, zodat ik de maand erop iets meer rust zou hebben. Even een keer niet alle dagen in de week hoeven werken. Ik kwam gelijk in de problemen: vanwege mijn spaargeld moest ik opeens de gemeentelijke belastingen betalen die anders worden kwijtgescholden. Had ik er weer een schuld van bijna €600 bij die afgelost moest worden. Ik heb ook veel moeite met de Belastingdienst. Je hoort pas aan het eind van het jaar of je iets moet terugbetalen. Ik heb bij het Belastingkantoor gevraagd hoeveel toeslagen ik krijg bij welk inkomen, maar dit konden ze me niet vertellen. Omdat het niet transparant is kun je er geen rekening mee houden. Ik moest dit jaar €750 terugbetalen.

Ik ben niet blij met mijn inkomen. Om rond te komen moet ik zeven dagen per week werken en door de gebroken diensten ben ik dan ook letterlijk de hele dag met mijn werk bezig. Ik heb veel stress en ben altijd moe. Voor mijn gezondheid is dit niet goed. Ik wil heel graag zelfstandig zijn, onafhankelijk van toeslagen en kwijtscheldingen, maar

het systeem zorgt ervoor dat je snel in de problemen komt. Je kunt niets sparen, dan wordt dat gelijk in een berekening meegenomen en ga je erop achteruit. Veel mensen die ik ken werken daarom niet. Ze zeggen: "wat je verdient met werk en wat je krijgt als uitkering is hetzelfde en uiteindelijk kom je in de problemen met de Belastingdienst... waarom zou ik dan werken?" Sommige mensen raken zwanger om niet te hoeven werken, liegen dat ze ziek zijn of werken zwart.

Ik zou heel graag ...

Ik zou heel graag een keer op vakantie willen. Het is niet gezond om het hele jaar door elke dag te werken. Iedereen om mij heen neemt vakantie, patiënten vragen mij er ook naar. Omdat ik op oproepbasis werk krijg ik geen vakantie-uren uitbetaald en ik kan er niet voor sparen. Ik zeg dit niet tegen mijn omgeving, ik wil niet mijn hele privésituatie uitleggen. Ik schaam me er ook voor. Uit angst om verder in de problemen te komen werk ik nu tot een maximumsalaris van €1200 netto per maand. Daarvoor moet ik nog steeds alle dagen werken. Ik kan dan precies mijn vaste lasten betalen en van de €150 aan toeslagen die ik krijg koop ik al het andere: buskaartjes, toiletartikelen en eten. Meer verdienen durf ik niet meer. ■

Geen bezuiniging op het armoedebeleid!

"Armoede veroorzaakt stress en uitsluiting. Je moet voortdurend overleven. MIB2 zegt: geen bezuiniging op het armoedebeleid! Soms maak je verkeerde keuzes. Niet iedereen is zelfredzaam. Daarom is maatwerk nodig!"

Ingesproken bij gemeenteraad tijdens bespreking armoedebeleid, d.d. 19 september 2019

Annakeuken ook 's avonds!

Dit huis is voor iedereen!

Mensen vinden het fijn om samen te koken en te eten. Je bent er even uit, hoeft niet alleen te eten, je kunt zo vanuit je werk aanschuiven, elkaar ontmoeten en nieuwe contacten opdoen. Samen beslissen we hoe we het doen, wat we eten, wie er kookt, wie helpt met afwassen en opruimen, afhankelijk van wat lukt en kan.

We zijn mei 2019 begonnen met de Annakeuken op dinsdagavond en nodigden in het bijzonder de mensen uit de wijk uit. De bewoners uit Tuinzigt nemen ook weer familie of buren mee. Daar zijn we blij mee, want de teller staat al op 40! Vaak denken wijkbewoners dat dit alleen een huis is voor daklozen en mensen die verslaafd zijn, en ontdekken dan dat dat niet klopt. ■

Recepten

Heerlijke smeùige lasagne van Rick

Bereidingstijd: 15 minuten.

Oventijd: 45 minuten.

Men neme voor een grote schaal (4 tot 6 personen):

- 1 liter tomatensap
- 1,5 pakje mix voor lasagnesaus
- Italiaanse groentemix (250 gram per persoon)
- (Vegetarisch) gehakt (100 gram per persoon)
- Lasagnebladen
- 1 zakje geraspte kaas

Verwarm de oven voor op 200 graden. Vet een ovenschaal in. Doe de tomatensap in een pan en roer er met een garde de mix voor lasagnesaus doorheen. Breng al roerend aan de kook. Voeg eventueel sambal toe. Bak het gehakt rul.

Doe het gehakt bij de tomatensaus en voeg de groente toe. Kijk of de saus de juiste dikte heeft: voeg eventueel maizena of juist water toe.

Doe een laagje saus in de ovenschaal, leg daarop een rijtje lasagnebladen, en bouw zo door tot de gewenste hoogte.

Sluit af met een laagje saus.

Strooi kaas erbovenop.

Zet de ovenschaal 45 minuten in de oven...

Bruine bonensoep met rijst en ketjapvlees (4p)

- 1 pak rijst van 400 gram
- 1 groot blik bruine bonen
- Maggie blokjes 24 stuks
- 1/2 fles Ketjap Manis (zoet)
- 3 uien
- 1 pond vlees (varkensvlees, rundvlees of kip) in blokjes
- 1 zak soepgroente, 500 gram
- Kroepoek

2 l water opzetten, met 24 maggiblokjes en de soepgroente. Dit 1 1/2 uur laten sudderen. Pas op het laatste moment blik bruine bonen met het sap erin opwarmen. Rijst opzetten, volg gebruiksaanwijzing van de verpakking. Het vlees aanbakken, daarna de uien erbij bakken tot ze glazig zijn. Dan 2 kommetjes ketjap en 1 kommetje water erbij. Minstens 1 uur laten sudderen, maar mag ook langer tot het vlees uit elkaar valt. Als je het te dik vindt, dan beetje water er weer bij.

Opdienen: in diep bord eerst schep rijst, dan sauslepel met de groente en bonen met vocht, daarna sauslepel met vlees in de saus.

Annakeuken

Twee keer per week koken en eten we samen, schuif gezellig aan of verras ons met je favoriete recept in de Annakeuken! Warme maaltijd voor € 2,50. Bezoekers zonder inkomen eten gratis mee.

Dinsdag om 18:00u, donderdag om 12:00u,
warme maaltijd voor € 2,50 (vooraf opgeven)

“Ik kan niet tegen uitsluiting.”

Interview Anneke van Elderen

Anneke van Elderen werd coördinator van de Inloop kort nadat deze was gestart. Ze heeft 18 jaar in het Annahuis gewerkt, aanvankelijk als vrijwilliger, later betaald. “Ah, goed zeg, om hier weer te zijn”, verzucht Anneke als ik de zijdeur opendoet. Ze loopt de inloopruimte binnen en is verrast als ze ziet dat deze doorloopt in de huiskamer. “Dat wilden we vroeger al, heel goed dat het nu gerealiseerd is!”

“Mijn eerste opdracht was: zoeken naar nieuwe vormen van kerk zijn. Na een aantal jaren kwam ik erachter dat het allemaal zo nieuw niet was: een beetje meer naar buiten treden, wat bewuster aanwezig zijn en dat bouwen aan gemeenschap wat je ondertussen doet - ja, dat is toch een heel oude vorm van kerk zijn. Bouwen aan gemeenschap had mijn aandacht, altijd.

De postadressen pasten daarin. Ik noemde het op een gegeven moment ‘postadressenpastoraat’: je verleent een dienst en daardoor kom je mensen tegen. Het blijft niet bij het adres alleen want die mensen hebben van alles achter de rug. Langzaam maar zeker komen dan ook hun levensverhalen.

Maar de eerste jaren was het: gewoon zitten, luisteren en kijken of het aansloeg. Folders, briefjes, advertenties, dat soort dingen haalde niet zoveel uit. Het was echt mond-tot-mondreclame.”

Anneke vertelt dat bezoekers met plannen kwamen voor andere activiteiten, zoals een eetgroep en kinderactiviteiten. Zij vond het prima, eigen initiatieven betekent dat mensen er ook in participeren. Zelf heeft ze met veel plezier een cursus mandala-tekenen begeleid op maandagmiddag. Een vorm van meditatie. “Mensen hebben een heel diepgelovige kern. Als je soms de verhalen van mensen hoort, is het wonderlijk dat ze het volhouden iets van het leven te maken.”

Het begeleiden van vrijwilligers behoorde ook tot haar taken. In de begintijd waren dat er een stuk of 25, vaak met een kerkelijke achtergrond. “In het begin vond ik dat wel moeilijk. De een wilde meer structuur en regels dan de ander.” Ze vertelt hoe iemand voor het eerst kwam en vroeg of hij iets kon doen. “Ik zei: nee, ga maar eens gewoon zitten en luisteren en kijken. En dat mag je van mij ik weet niet hoe lang volhouden. Dat is zo’n belangrijke basis!” Zelf werkt ze vanuit haar intuïtie. Ze is bovendien nergens bang voor en dat maakt dat ze makkelijk de juiste woorden vindt. Ze bekent dat ze niet altijd het geduld had om aan vrijwilligers dingen uit te leggen die voor haar zo vanzelfsprekend zijn.

“Ontmoeting, actie en bezinning zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden. Je ontmoet de mensen, dat vraagt soms om actie en daarover moet je je af en toe bezinnen: nadenken over wat je doet, hoe je het doet en waarom. Ik kan niet tegen uitsluiting. Ieder mens is waardevol. Spiritualiteit en geloof heb ik hier herontdekt, door er te zijn voor de mensen.”

Ze is er trots op dat een plek die aanvankelijk op vrijwilligers draaide, nu een plaats is waar 3 mensen een betaalde baan hebben. “Als organisatie moet je meegroeien en in beweging blijven, zonder een instituut te worden; dan staan regels centraal en is er geen beweging meer. Je moet voor je visie durven staan!” ■

“We blijven in beweging!”

Interview Dorotheé

Je mag altijd terugkomen

Dit een unieke plek en ik ben nog steeds blij hier te mogen werken. Het Annahuis is een laagdrempelig inloop- en gemeenschapshuis. Alles draait hier om de ontmoeting. We werken vanuit de presentiebenadering. Iedereen is welkom, we plakken geen etiketten op. Als gelovige zeg ik: iedereen is uniek, beperkt, onvervangbaar en een mens van God.

Toen ik begon te werken kwamen veel dak- en thuislozen naar het Annahuis en kregen een briefadres. Mensen die zich stukbijten op de vele instanties die onze maatschappij kent. Spookburgers omdat ze geen adres hebben en dus niet geregistreerd staan bij de gemeente. De reguliere en verouderde opvang is niet altijd geschikt en dan slaap je liever op straat. Maar niemand slaapt voor zijn lol op straat. Intussen groeit je schuldenlast waar je op eigen kracht niet meer uitkomt. We hebben een digitale, ingewikkelde en bureaucratisch ingerichte maatschappij met veel regels en wetten die vaak vanuit wantrouwen zijn georganiseerd. Hierdoor worden sommige mensen uitgesloten en tot slachtoffer gemaakt. Maar mensen passen niet in hokjes. Dat staat haaks op de waarden van ons huis. Allereerst geven we mensen vertrouwen! En inderdaad soms kan het misgaan, maar dan krijgen mensen een nieuwe kans en zijn weer welkom. Hier in het Annahuis kunnen mensen zichzelf zijn, spreken we ze aan op hun talenten, kunnen we van elkaar leren en willen we mensen in beeld houden. Op de inloop en ook als we mensen begeleiden waar nodig of desgevraagd. Samen optrekken, zien wat er nodig is en welke instantie daarin iets kan betekenen. Trouw blijven aan die ander. Een contact wordt nooit afgesloten. Ik ben altijd blij als iemand weer terugkomt, na zoveel jaar bouw je een band op met mensen, je kent elkaar.

Luis in de pels

Verhalen van mensen houden me scherp. Ze maken me ook boos, zeker als je voelt: dit kan niet, dit mag niet, dit klopt niet. Voor mij zijn dit signalen waar we proberen wat mee te doen. Van 2012 tot en met 2018 was dat ook met de Straatraad. Het kan over van alles gaan. Waar mensen aan onderdoor gaan, zich niet gehoord voelen, zich onheus bejegend voelen, slachtoffer van regels worden, waar de menselijke maat ver te zoeken is.

Soms kun je iets regelen, oplossen of verbeteren. Dat vind ik wel het mooie van dit werk: ik sta tussen de mensen en neem hun verhalen mee als ik aan tafel zit met de gemeente, de opvang (SMO), GGZ, Maatschappelijk Werk, de woningbouw, GGD en

de verslavingsorganisatie om gezamenlijk beleid te maken en steeds weer te verbeteren. Daar zijn ook successen in behaald, zoals de inzet van ervaringsdeskundigen, de medische zorg voor onverzekerde dak- en thuislozen, maatwerk in het krijgen van een briefadres.

Soms, veel te vaak, kun je niets doen. Dan komt het moeilijkste en rest alleen het uithouden van de onmacht. Dan kan ik er alleen maar zijn met en voor die ander... luisteren... met lege handen. Het is amper te begrijpen wat bijvoorbeeld een verslaving of een psychiatrische problematiek met iemand doet. De eeuwige worsteling daarmee, het vallen en opstaan. Tegelijk de enorme creativiteit en veerkracht van mensen. Mooie mensen. Ik leer heel veel. Je leert aan elkaar. We lachen, we maken ruzie, we begrijpen elkaar wel en niet, we dagen elkaar uit en er zijn momenten van ontroering, verdriet en stilte. Soms steken we dan onze Annahuiskaars aan.

Annahuis de wijk in!

Door het stedelijk beleid raakten veel dak- en thuislozen onderdak en kwamen er minder mensen in het Annahuis. Dat zorgde voor een beleidsverandering hier in huis. In plaats van dat mensen naar ons toe komen, maken we sinds afgelopen jaar een beweging naar buiten. We willen welkom zijn voor alle mensen, ook hier uit de wijk. We hebben onze website en social media verbeterd, organiseren andere activiteiten in huis zoals de verwendagen, veranderen onze inrichting en ik ga alweer ruim een jaar de wijk in. Op zoek naar verhalen van mensen. Talenten van mensen ontdekken en aansluiten bij wat mensen hier in de wijk verlangen en nodig hebben. Zo zijn we begonnen met de Annakeuken op dinsdagavond. Wijkbewoners koken en eten samen. Daarnaast doe ik mee met het naaiatelier in wijkcentrum de Nieuwe Meidoorn. De vrouwen vinden het fijn uit huis te zijn, andere vrouwen te ontmoeten en de taal te oefenen. We praten over gezondheid, stress, gezonde voeding, opvoeding, gebruiken en gewoonten binnen ieders geloof. Intussen wordt er gehandwerkt en genaaid.

Zo blijven we in beweging. Telkens gaan we nieuwe uitdagingen aan! Dat maakt mijn werk zo veelzijdig en boeiend. Het meest bijzonder blijven de mensen die mij vertrouwen geven en deelgenoot maken van hun gevoelens en drijfveren, en het mogen genieten van alle talenten die hier in huis aan het licht komen. Zoals Huub Oosterhuis zegt: Delf mijn gezicht op, maak mij mooi! ■

"Ik wilde iets anders!"

Dorothé is nu 13 jaar werkzaam in het Annahuis als pastor-teamleider. Ze vertelt: "Ik ben geboren en getogen in Boxtel in een beschermd milieu. Na de mavo ben ik voor kleuterleidster gaan studeren en in Renkum in het onderwijs terechtgekomen. Dat heb ik vijf jaar gedaan maar gaandeweg begon er toch iets te knagen: zie ik in dit onderwijs wel een toekomst voor mezelf? Ik kwam tot de ontdekking dat ik iets anders zocht, een werksoort waarin er op een andere manier met mensen om wordt gegaan. Ik besloot om het roer drastisch om te gooien, zegde de huur op, verkocht mijn auto en ging studeren aan de Universiteit voor Theologie en Pastoraat in Heerlen. Ik liep een jaar lang stage in het Oude Wijken Pastoraat in Rotterdam. Het was een confrontatie met de wereld, mijn ogen gingen open. Ik kreeg inzicht in hoe omstandigheden de levens van mensen kunnen bepalen, hoe je daar ongewild slachtoffer van kunt zijn. Ik voelde me thuis tussen de mensen en heb daar veel geleerd en gezien. In 1998 ben ik afgestudeerd en begonnen in een parochie in West-Tilburg. Binnen de kerk word je opgeslokt door vieringen en uitvaarten. Ik voelde na zeven jaar dat ik niet meer verder kon. Het was lastig om er volledig te zijn met en voor de mensen in de marge, de mensen die het nodig hebben. Daar gaat mijn hart naar uit. Toen een vacature in het Annahuis vrij kwam besloot ik te solliciteren en ben daar aangenomen."

Zelf Regie Groepen

door Sylvia

In Schotland besloten twee vrouwen, levend van een uitkering, dat zij een Zelf Regie Groep (ZRG) wilden starten. Ze verspreidden flyers in de wijk met een uitnodiging voor een eerste bijeenkomst. Na uitleg over het concept sloten andere vrouwen zich erbij aan en begonnen ze wekelijks af te spreken en samen te sparen. Toen er 17 pond in de pot zat organiseerden ze een lunch voor de buurt. Hier kwamen heel veel buurtbewoners op af die allemaal een klein bedrag betaalden. De groep maakte winst en besloot een echte lunchclub op te richten. Eén groepslid dat goed kon naaien leerde dit aan de rest van de groep. Vervolgens kon de lunchclub bezoekers aanbieden om tegen een kleine vergoeding kleding te verstellen.

Het is dit soort voorbeelden, hierboven van het Schotse Wevolution, dat mij inspireert om met ZRG's aan de slag te gaan. De vrouwen van deze groep zijn er financieel op vooruit gegaan, maar dat is niet het belangrijkste gevolg dat zij noemen. Ze zijn onafhankelijk geworden, omdat ze kunnen werken voor en vanuit hun eigen geld. Zij zijn de baas. Voor hun kinderen vormen ze rolmodellen, de lokale gemeenschap is blij met hen en hun lunchclub. Ze worden gewaardeerd en gezien als talentvolle vrouwen die anderen iets kunnen leren. De groep zien ze als familie.

Op studiereis in Rwanda heb ik meer van dit soort groepen ontmoet. In India zijn vele tienduizenden mensen hiermee bezig. En zelfs heel dicht bij huis, in Rotterdam, zijn de eerste groepen gestart. Stuk voor stuk bijzondere voorbeelden van mensen die heel concreet met hun dromen aan de slag zijn gegaan, door als groep samen te werken.

Voor wie nog niet bekend is met ZRG's: alles draait om de kracht van de groep. Waar je in je eentje soms niet ver komt, kun je met een groep heel veel bereiken. Iedereen heeft wel een talent, interesse of een stukje kennis. In een ZRG kom je wekelijks samen met een vast clubje mensen. Je leert elkaar kennen en vertrouwen. Samen kijk je welke dromen iedereen heeft en welke stappen gezet kunnen worden om die dromen te realiseren. Misschien ontstaat er wel een groepsplan of -droom. Vervolgens kijk je welke kennis en vaardigheden uit de groep kunnen helpen om stappen te zetten en welke training van buitenaf er nog nodig is. Zo groei je, individueel en als groep. Ook legt iedereen wekelijks een klein bedrag in. Omdat de hele groep dit doet, heb je al snel een spaarpotje waar je mee verder kunt. Geef je elkaar leningen om stappen te zetten? Gebruik je het geld

om samen iets leuks te gaan doen? Investeer je ermee in de groep? Alles is mogelijk, alles is goed. De groep bepaalt! Wanneer je elkaar ziet, wat je samen gaat ondernemen, hoeveel je spaart, hoe je met elkaar omgaat: alles wordt door de groep beslist. En dus is elke ZRG anders en verrassend. The sky is the limit! Dat is het leuke eraan. En je hoeft het niet allemaal zelf uit te zoeken, ik ben aanwezig en denk mee waar gewenst.

“Dan behandel je iedereen zoals je zelf behandeld wilt worden. Mooi.”

Thom van Vugt, hulpverlener

De afgelopen jaren hebben we met een aantal organisaties geprobeerd zwerfjongeren te bereiken om ZRG's te vormen. Dit is helaas niet gelukt. Dat betekent niet dat we er nu mee ophouden. Het idee van de ZRG's is zo mooi en levert zulke bijzondere resultaten op in andere landen, dat we hier ook binnen het Annahuis mee aan de slag willen gaan. Je leeftijd, omstandigheden en bekendheid met het Annahuis maken niet uit: als het jou leuk lijkt dan kun je meedoen. Je kunt mensen die jij kent vragen om een groep met jou te vormen, zoals een vriendin, een familielid of de buurman. De afgelopen maanden heb ik veel mensen gesproken die het idee leuk vonden maar niet wisten wie ze konden vragen. We kunnen daarom ook met alle geïnteresseerden een paar keer afspreken in het Annahuis, zodat iedereen elkaar kan ontmoeten. Dan weet je met wie er een klik is en kunnen er van daaruit groepen worden gevormd.

Voel jij je aangesproken? Laat het mij weten! Het wordt tijd dat we ook hier aan de slag gaan met de bijzondere mogelijkheden van mensen die samenwerken. Hopelijk komt het volgende ZRG-succesverhaal straks dan uit Breda. ■

“Doe jij mee?”

Annahuis en de wijk!

In en vanuit het Annahuis is van alles mogelijk voor de stad en in de wijk. We begeleiden mensen en tegelijk geven we mensen de ruimte om samen te komen, samen dingen te doen die nodig zijn of waar je blij van wordt. Dus als je ideeën hebt, je ergens zorgen over maakt, je iets wilt organiseren of je talenten in wilt zetten, vertel het ons! Je kunt in het Annahuis langskomen, maar we komen ook graag bij jou op de thee om naar jouw verhaal of dromen te luisteren! ■

Atelier

Activiteiten voor vrouwen in Tuinzigt

Kom naar de Nieuwe Meidoorn en ontmoet andere vrouwen uit andere culturen. Samen doen we aan handwerken, Nederlands leren, bewegen, naaien en kleding maken of repareren. We spreken met elkaar over gezondheid, voeding, geldzaken en opvoeding. Nu Werk aan de wijk is gestopt, proberen we als groep samen de dingen te organiseren. Alle vrouwen, ook die uit Haagpoort, Heuvel en Westeinde, zijn welkom!

Naaien, handwerken, bewegen, praten:
Maandag en Vrijdag 9:00u - 11:30u

Taalles:
Dinsdag en Donderdag 9:00u - 11:30u.

**Wijkcentrum de Nieuwe Meidoorn,
Meidoornstraat 115.**

Wie helpt ons naailes geven?
We willen leren een lange jurk te maken!

Maandag en vrijdag 9:00u - 11:30u
Dinsdag en donderdag 9:00u - 11:30u

Mét de mensen!

Een druilerige dinsdagmorgen. Tien dominees uit Breda en omgeving stappen door de stad, langs plekken waar je normaal niet komt of snel aan voorbij fietst. De straattour van het Annahuis. De gidsen vertellen onderweg over hun ervaringen als dakloze en loodsden ons naar de hal van het gemeentehuis, voor gratis koffie. Het gesprek komt op de bubbel waarin we leven, op onze eigen stad (die je dacht te kennen, maar even door andere ogen hebt gezien) en op de kerk in de stad.

Als kerken proberen we voor anderen klaar te staan, zo goed en zo kwaad als dat gaat, juist ook voor mensen 'in de marge'. In het Annahuis gaan ze een grote stap verder. Ze zijn er niet alleen vóór mensen, maar ook en allereerst mét mensen. Gastvrij en geduldig, met aandacht voor de mens achter de hulpvraag.

De Protestantse Gemeente Breda draagt het Annahuis een warm hart toe (door middel van financiële steun en, door de jaren heen, de betrokkenheid van een aantal trouwe vrijwilligers). Maar het is van belang dat we er niet alleen vóór het Annahuis willen zijn, maar ook mét het Annahuis. Dat we de ervaringsverhalen horen van de mensen in het Annahuis. Verhalen die je door andere ogen laten kijken naar de stad, de samenleving, je eigen menszijn, je geloof. 'Diaconie nieuwe stijl', heette het 25 jaar geleden. Ik zou zeggen: 'Kerk nieuwe stijl'. Er is toekomst voor de kerken als het plekken zijn van gastvrijheid en ontmoeting, waar aandacht is voor mensen, waar de scheidsmuur tussen mensen 'in het centrum' en 'in de marge' wegvalt. Wat valt er veel te leren van de weg die in het Annahuis is gezocht en gevonden. ■

Ton van Prooijen
(predikant Protestantse Gemeente Breda)

“Het “oude” huis vind ik gemoedelijkheid uitstralen. Er is een keuken en een tuin, dat maakt het huiselijk. Het is hier ongedwongen. Je kunt in een huiselijke omgeving je tekening/ schilderij maken. De tuin is de kracht van hier. Je kan je eigen plekje zoeken.”
Arjen, bezoeker

Atelier

Elke donderdag van 13:30u tot 16:00u is het open Atelier. Beroepskunstenaar Jordy Koevoets begeleidt je individueel als je dat wilt. Ontdek hoeveel plezier het geeft je talenten op het spoor te komen!

In het Atelier volgen we soms een serie workshops met instructie om met bepaalde technieken of materialen te experimenteren en ervan te leren.

Met het Atelier gaan we soms op stap om inspiratie op te doen. Samen naar een museum is gezelliger dan alleen. Dit jubileumjaar brachten we 29 augustus een bezoek aan de expositie van Kleurrijk op de nieuwe locatie aan de Veilingkade 7. Op 17 september bezochten we de expositie 'Raketstart' in het Stedelijk Museum Breda met werken van 37 Bredase kunstenaars. ■

Atelier

In het open Atelier kun je aan de slag met eigen wensen en ideeën. Even niks anders aan je hoofd dan bezig zijn met kleur, vorm, verf, klei, hout, textiel of wat bij jou past. Ontdek hoeveel plezier het geeft je talenten op het spoor te komen.

Donderdag
13:30u / 16:00u

“Wij waren de eerste leken die hier gingen wonen”

Interview Kees Schrauwen

Kees Schrauwen betrok in 1996 met zijn vrouw Marian en hun vier kinderen de bovenverdieping van het Annahuis. “Wij waren de eerste leken die hier gingen wonen . Dat was best een verandering, voor de parochie ook. In het begin vond ik het best een beetje eng. Er werd 's nachts wel eens aangebeld, de paters waren daar heel makkelijk in. Cas en Lia kwamen een paar maanden later. Het was een heel mooi moment toen wij als twee gezinnen, in een bomvolle Annakerk, van de paters de sleutels overhandigd kregen. Het was een afscheidsdienst, want de kerk werd gesloten.”

Als bewoners waren we vaak op de inloop. “Wij waren een soort huismeesters. Samenwerking was een karakteristiek uit die begintijd. Boven en beneden: het was één geheel, één grote familie. Ook met de mensen uit de buurt. Het was voor hen heel belangrijk. De samenwerking gaf het huis een bepaalde sfeer. Bijvoorbeeld het koffiedrinken 's ochtends in de grote keuken met de bewoners, medewerkers, vrijwilligers, wijkbewoners en sommige bezoekers van de inloop.

Samen met Anneke namen we besluiten. Bijvoorbeeld dat er een creatieve inloop kwam en dat we twee keer per maand gingen lunchen in de grote kamer, met de inlopers. We zijn een restaurant gestart, de ‘Smeltkroes’. Soms hadden we groepen van 30 man te eten. Met vrijwilligers in de keuken maakten we grote pannen eten klaar.”

Kees heeft 11 jaar in het Annahuis gewoond. Hij is verhuisd nadat Marian gestorven was. “Ze is drie maanden ziek geweest. De mensen van de inloop leefden ontzettend mee. Omdat wij er zolang hadden gewoond, waren wij de constante factor. Het cement. Het bindende.” ■

“Toen ik hier voor de eerste keer kwam, voelde het gezellig en gemoedelijk. Je mag hier zijn wie je bent, je wordt geaccepteerd. Er heerst een huiskamergevoel. We hebben oog voor elkaar en we zijn ondertussen lekker bezig.”
Anneke, bezoeker

Het bijzondere Gooi-En-Smijt-Kunstwerk

door Jordy Koevoets

In het atelier proberen we de mensen te assisteren in de creatieve processen en te prikkelen dan wel uit te dagen waar mogelijk. De bezoekers van het Atelier hoeven zeker geen kunstenaars te worden, als ze maar trots zijn op de gemaakte creatie en met een goed gevoel naar huis gaan.

Tijdens een middag van het Atelier opperde vaste bezoeker Nettie opeens: "Ik wil wel eens gooien en smijten met verf!" Als begeleider maakte mijn hart een sprongetje. Zo'n idee, uit de mond van Nettie, moet je met beide handen aanpakken. Een groot doek werd op een zonnige donderdagmiddag tegen de boom gezet en het duurde niet lang voordat iedereen enthousiast stond te smijten met verf. Flinkke klodders verf werden uit de potten direct in de handen gespoten of met lepels opgeschepd om deze vervolgens met veel plezier en enthousiasme tegen het doek te smijten. Ook Nettie kon haar lol niet op. Er werd van alles gezien in de abstractie van klodders en verfslierten. De kunst was om op tijd te stoppen! Iedereen heeft het kunstwerk gesigneerd aan de achterkant van de schildersdoeken, zoals kunstenaars dat nu eenmaal doen. Inmiddels is alle verf gestold en het prachtige gooi-en-smijt-kunstwerk is voor de eeuwigheid te bezichtigen!

Behalve dat het een geweldig idee was van Nettie ligt er meer ten grondslag aan dit gezamenlijk kunstwerk. Normaal schilder je met een kwast of penseel. Je pikt wat verf op van je palet en deze verf breng je bewust en (meestal) geconcentreerd aan op het doek, om datgene te schilderen wat je voor ogen hebt. Nu waren kwasten en contact met het doek ten strengste verboden! Men moest enkele meters voor het doek blijven staan om daar de verf naar het doek te gooien. Controle nul. Je probeert te richten met de verf in je hand maar waar de klodders op het doek landen is niet of nauwelijks te plannen. Daarnaast maak je een kunstwerk vaak in je eentje. Nu met z'n allen. Een Gesamt kunstwerk zagezegd. Je doet je ding maar wat de ander voor keuzes maakt is niet aan jou. Je laat de ander toe om samen tot een mooi resultaat te komen.

De bezoekers genoten van het maken van dit unieke gooi-en-smijt-kunstwerk. Trots vertellen de deelnemers welke klodders zij die zonnige middag tegen het canvas hebben gesmeten of wat zij er in zien. Bloemboeketten, bomen, noem maar op. Het kunstwerk valt op, je kunt er niet omheen. Een conversation piece, de kracht van kunst. ■

Onze wens voor de tuin!

De opdracht: Het 25-jarig jubileum wordt gevierd. Het Annahuis wil aandacht krijgen door het plaatsen van een kunstwerk in de nu erg saaie voortuin. Iedereen mag zien dat zich op de Haagweg 3 het Annahuis bevindt. Iedereen is er welkom.

Uit de brainstormsessies met de bezoekers van het Annahuis zijn woorden ontstaan die ik als ontwerper heb gebruikt om mij te laten inspireren. Samen met een paar eigen woorden en voorwerpen is het tuinontwerp geboren.

Terug naar de basis. Een prachtig pand gebouwd in Jugendstil. Jugendstil kenmerkt zich onder andere door golvende sierlijke lijnen. Kijk maar eens goed rond in het immense pand, alleen de plafonds al zijn erg indrukwekkend. Buiten zie je eigenlijk niet zo veel van de Jugendstil bouwstijl. Buiten mag ook worden gezien dat het om een indrukwekkend Jugendstilpand gaat. Daarom ligt het voor de hand om met ronde lijnen te gaan werken.

Voordat ik begin met schetsen vlieg ik altijd als een vogeltje rondom het gebouw, vanaf de overkant van de straat, van links naar recht en weer terug. Uiteindelijk moet een nieuwe tuin in het totaalplaatje passen van de omgeving, straat en naastgelegen gebouwen. De voortuin van het Annahuis vraagt om een groot gebaar, er is rondom genoeg ruimte en geen afleidingen. Het grote gebaar zie je terug in de breedte van het ontwerp, het loopt door naast de gevels. De bomen gaan de hoogte in. Ook dat zorgt voor een groot (en groen) gebaar.

Het bestaande stenen muurtje wordt regelmatig gebruikt als zitplek door bezoekers of voorbijgangers. Gezellig elkaar

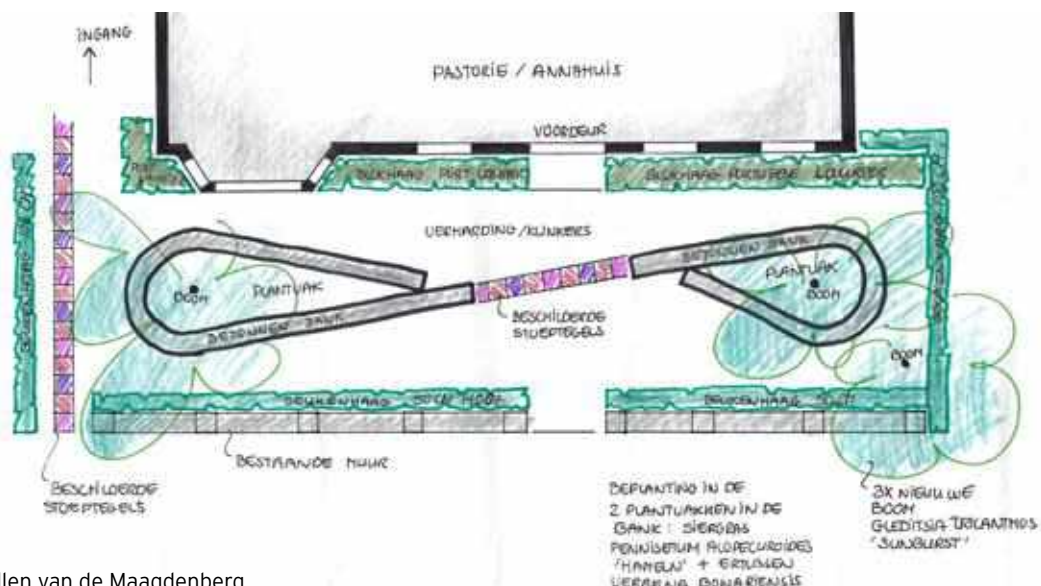
ontmoeten, even uitrusten, wat eten en kletsen. Er is dus best behoefte aan een zitplek op deze locatie. Zo is het idee van een bank ontstaan. Een bank nodigt ook uit tot gebruik van de tuin. Alleen maar een tuin met stenen en planten, daar is niet zo veel aan te beleven. Een bank trekt je de tuin in en ook een beetje meer naar binnen, naar de voordeur van het Annahuis.

Bank versus kunstwerk. Een bank, ronde vormen en toen lag daar de het ammonietfossiel ergens in huis. Dit fossiel kreeg ik onlangs ergens cadeau. Een fossiel staat voor de eeuwigheid, het verleden en de toekomst. Een mooi voorwerp en helemaal passend bij het Annahuis. Het oude pand blijft bewaard maar het eigentijdse tuinontwerp maakt het geheel toekomstbestendig. Het fossiel heb ik tijdens het schetsen op het papier gelegd en en ik heb een deel van de omtrek overgenomen. De rondingen zijn de vormen van het fossiel.

Na wat schetsen ontstond de huidige bank zoals op het ontwerp getekend. Door de bomen in de rondingen te plaatsen ontstond ook nog een soort van yin-yangsymbool. Voor mij betekent dit: ook als je anders bent, in wat voor vorm dan ook, samen ben je altijd sterker.

Omdat de bank zo'n enorm element is geworden is dat ook meteen het kunstwerk geworden. De bank kan van beton of hout zijn, maar bijvoorbeeld ook een opvallende rode kleur hebben zodat het zeker de aandacht van voorbijgangers zal trekken.

Voor het persoonlijke tintje is een deel van de bestrating voorzien van persoonlijke kunstwerkjes, beschilderde tegels op het pad bij de entree en tussen de twee bank-elementen in.

Ontwerp: Ellen van de Maagdenberg

Annahuis kunstwerk

Aanwezig zonder vooroordeel

Voor mensen zonder vaste grond onder de voeten biedt het Annahuis een plaats waar men welkom is op basis van de menselijke waardigheid. De kernwaarde van het Annahuis is dan ook te spreken met mensen, in plaats van te spreken over mensen. Door aanwezigheid zonder vooroordeel aan te bieden wordt gemeenschap gevormd en worden mensen bondgenoten van elkaar.

25 jaar geleden is het Annahuis ontstaan vanuit een samenwerking tussen een zevental Rooms Katholieke parochies en de protestantse gemeente Breda. Vanuit de christelijke visie dat de mens geschapen is naar Gods beeld en gelijkenis worden bruggetjes gebouwd tussen mensen: niet om mensen over een ideologische of maatschappelijke streep te trekken, maar om een netwerk te bouwen op basis van gelijkwaardigheid en liefde voor de ander. Daarom kan het Annahuis in Breda een buurthuis zijn voor velen: niet alleen voor hen die economisch of sociaal geïsoleerd raakten, maar ook voor de vele vrijwilligers die ervaren dat ze mogen groeien in menselijkheid door iets te betekenen voor een ander, wie dat ook is.

Terwijl het werk van het Annahuis brede steun geniet, is het toch nooit vanzelfsprekend. De afgelopen 25 jaar laten zien dat bruggen bouwen vraagt om een investering: niet alleen van middelen maar allereerst van heel de mens. Ik hoop dat juist dit appèl van het Annahuis in Breda blijft klinken. ■

Mgr. Dr. J.W.M. Liesen
Bisdom Breda, Veemarktstraat 48, 4811 ZG Breda

Woordzoeker

W	S	N	E	R	E	D	L	I	H	C	S
A	E	T	G	A	D	N	E	W	R	E	V
D	R	G	O	N	N	N	E	U	R	A	R
A	U	D	G	R	E	T	I	O	E	A	A
A	O	J	I	E	T	R	F	R	I	N	A
R	T	I	L	E	E	E	F	V	L	D	B
T	T	T	L	H	O	F	O	T	E	A	S
A	A	L	E	T	M	P	K	S	T	C	T
A	A	A	Z	S	T	U	A	A	A	H	E
R	R	A	E	A	N	N	H	G	S	T	W
T	T	M	G	G	O	T	U	I	S	T	K
S	S	A	N	N	A	K	E	U	K	E	N

AANDACHT
ANNAKEUKEN
ATELIER
GASTHEER
GASTVROUW
GEZELLIG
KOFFIE
KWETSBAAR
MAALTIJD
ONTMOETEN
SCHILDEREN
STRAATRAAD
STRAATTOUR
TREFPUNT
TROTTS
VERWENDAG
WEGGEEFKAST

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

Welk woord blijft over?

Een luisterende, ontvangende houding

Interview Ineke NijeBijvank

Ineke Nije Bijvank was als pastor betrokken bij het allereerste begin van de Inloop in de Annapastorie. Met haar werkervaring, opgedaan in een daklozenopvang in Tilburg en een verslaafdenopvang in Rotterdam, keek ze naar de toenmalige Anna- en Rozenkransparochie met de ogen van een 'buitenstaander'. Een soort 'omgekeerde blik'.

"Als parochie en pastor stel je je de vraag wat je de parochianen te bieden hebt. Dat vind ik echter een te beperkte houding. Ik pleit minstens zo sterk voor een luisterende, ontvangende houding, waarin je zorgt dat de ander gerespecteerd wordt in wat die aan waardevols in zich draagt." Dat zei Ineke toen de Inloop 5 jaar bestond. En ze staat daar nog volledig achter.

Een paar jaar van idealen delen met de werkgroepen diaconie, het kerkbestuur, dekenale werkers, vrijwilligers en de paters, gingen aan het begin van de Inloop vooraf. Hoe kijken mensen in de wijk naar de parochies en wat horen wij dan over onszelf? Die vragen werden gesteld. Van daaruit werd - bij het sluiten van de Annakerk - een open ontmoetingsplek mogelijk waar

geluisterd werd naar ieder mens. De paters stonden er een deel van hun woonruimte voor af. De Inloop was een feit met de opening door Mgr. Ernst, en werd door alle medewerking vanuit heel kerkelijk Breda West later met een nieuwe naam uitgebreid tot Wester Diaconaal Centrum.

Ineke stond zo bij het begin van alle inspiratie die geleid heeft tot het Annahuis. Als ze die nu nog omschrijft, zegt ze: "Ik geloof dat een mens nooit vastgelegd of beperkt mag worden tot welk verhaal je ook over hem of haar zou kunnen vertellen. Een mens blijft altijd veel meer: een geheim, een rijkdom die om eerbied vraagt en ook nieuwe mogelijkheden in zich draagt. Ik onderschat een mens niet. Dat geldt voor ieder van ons." ■

Mens, luister eens naar mij ...

Tijdens de koude novembernachten
geef ik warmte in je huis.

Het is door mij te verbruiken dat je je
kan verwarmen.

Ik geef je verfrissende schaduw onder
de brandende zon in de zomer.

Ik ben het geraamte van jouw huis
en geef je een dak waaronder je kan
schuilen.

Ik ben het blad van jouw tafel en de
stoel waarop je je kan uitrusten.

Ik ben het gewelf van jouw kerken en
kathedralen.

Ik ben het bed waarin je kan rusten na
een dag van zwaar werken.

Ik ben de levende materie waardoor de
harmonieuze klanken van de viool en
de fluit ontstaan.

Ik ben het hout waarmee je jouw boten
maakt.

Ik ben het handvat van jouw sikkel, de
schaats van jouw slede en de hekken
van jouw omheining.

Ik ben de koffer met jouw bezittingen,
de rol die jouw deeg kneedt en de lepel
die jouw soep omroert.

Ik ben de wieg van jouw kind en zal
jouw kist zijn als je deze wereld verlaat.

Wil je dan alsjeblieft stoppen met
steeds tegen mij te pissen !!!

Sjaak

Ons adres:

Haagweg 3, 4814 GA Breda

Je bereikt ons via:

telefoon (076) 52 17 964

e-mail info@annahuis.nl
Dorothe IJsseldijk d.ijsseldijk@annahuis.nl
Sylvia Vrins s.vrins@annahuis.nl
Naomi van Berkel n.vanberkel@annahuis.nl

website www.annahuis.nl
facebook AnnahuisBreda

Rekening Annahuis: NL79 INGB 0007 4088 16
kvk 41106873 | RSIN/ANBI: 804609482

Ondersteuning

Maandag, dinsdag, woensdag en donderdag
van 9:30u tot 12:00u (zonder afspraak)
van 13:00u tot 16:00u (op afspraak)
Vrijdag gesloten

Inloop

Maandag, dinsdag en donderdag
van 9:30u tot 12:00u

Atelier

Donderdag van 13:30u tot 16:00u

Annakeuken

Dinsdag om 18:00u, donderdag om 12:00u,
warme maaltijd voor € 2,50

Colofon

Redactioneel tekst

Franck Ploum, Wietske Brenters, Sylvia Vrins, Dorothe IJsseldijk, Nannie, Sjaak, Martin, Naomi van Berkel, Jordy Koevoets, Ellen van de Maagdenberg

Columns

Miriam Haagh, Ton van Prooijen, Mgr. Dr. J.W.M. Liesen

Fotografen

Ingeborg Koekkoek
Steven van Eck blz 22
Jan Nieuwstad blz 27
François de Jonge blz 29
archief Annahuis

Vormgeving & realisatie

iV3 innovatie, LiesDesign